कुतो मुक्तावलीयं ते भगवन्निह हारिता।
दत्तघाटककन्याया हृतं ह्याभरणं निशि ॥ १११ ॥
तच्छ्रुत्वा राजपुत्रस्तं सो ऽवादीत्तापसाकृतिः।
गुरुणा मम दत्तेयमेत्यासौ पृच्छ्यतामिति ॥ ११२ ॥
5 ततश्चोपेत्य तं नत्वा पप्रच्छ नगराधिपः।
मुक्तावलीयं भगवन्कुतस्ते शिष्यहस्तगा ॥ ११३ ॥
श्रुत्वैतद्विजनं कृत्वा स धूर्तस्तमभाषत।
अहं तपस्वी भ्राम्यामि सदारण्येषितस्ततः ॥ ११४ ॥
सो ऽहं दैवादिह प्राप्तः श्मशाने ऽत्र स्थितो निशि।
10 अपश्यं योगिनीचक्रं समागतमितस्ततः ॥ ११५ ॥
तन्मध्ये चैकयानीय योगिन्या राजपुत्रकः।
उद्घाटितहृदम्भोजो भैरवाय निवेदितः ॥ ११६ ॥
पानमत्ता च सा हर्तुं जपतो मे ऽक्षमालिकाम्।
प्रावर्तत महामाया विकारान्कुर्वती मुखे ॥ ११७ ॥
15 अतिप्रवृत्ता च मया क्रुद्धेन जघनस्थले।
अङ्किता सा त्रिशूलेन मन्त्रप्रज्वलिताग्निणा ॥ ११८ ॥
हृता मुक्तावली चेयं तस्याः कण्ठान्मया तदा।
सैषाद्य तापसानर्हा विक्रेया मम वर्तते ॥ ११९ ॥
एतच्छ्रुत्वा पुराध्यक्षो गत्वा भूपं व्यजिज्ञपत्।
20 भूपो ऽप्याकर्ण्य तत्तां च बुद्ध्वा तन्मौक्तिकावलीम् ॥ १२० ॥
प्रेक्षणप्रेषितायातवृद्धाप्तवनितामुखात्।
श्रुत्वा च दृश्यशूलाङ्कां जघने सत्यमेव ताम् ॥ १२१ ॥
ग्रस्तः सुतो मे डाकिन्या तयेत्युत्पन्ननिश्चयः।
स्वयं तस्यान्तिकं गत्वा मन्त्रिपुत्रतपस्विनः ॥ १२२ ॥
25 पृष्ट्वा च निग्रहं तस्याः पद्मावत्याः स तद्गिरा।
पितृभ्यां शोच्यमानायाः पुरान्निर्वासनं व्यधात् ॥ १२३ ॥
निर्वासिताटवीस्था सा नग्नापि न जहौ तनुम्।
उपायं मन्त्रिपुत्रेण तं संभाव्य तथा कृतम् ॥ १२४ ॥
दिनान्ते तां च शोचन्तीमश्वारूढावुपेयतुः।
30 त्यक्ततापसवेषौ तौ मन्त्रिपुत्रनृपात्मजौ ॥ १२५ ॥
आश्वास्यारोप्य तुरगे स्वराष्ट्रं निन्यतुश्च ताम्।
तत्र तस्थौ तया सार्धं राजपुत्रः स निर्वृतः ॥ १२६ ॥